

vil Forslagets Tanke dog vist finde Billigelse; og dette vil jeg endnu en Gang fremhæve, at det er nødvendigt at faa indført en skærpet Kontrol med alt det Kød og Flæsk, der føres ud af Landet, for at bevare for vor Udførsel det gode Standpunkt, den for Øjeblikket indtager. Kunne vi ikke holde Stillingen som Nummer 1, ser jeg meget mørkt paa Forholdene for Landbruget her i Landet.

P. T. Nielsen: Efter den udførlige Behandling, som i Gaar blev nærværende Lovforslag til Del, finder jeg ikke Anledning til at gennemgaa dets enkelte Paragraffer, saa meget mindre som det, der fra enkelte Sider, navnlig fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen), har været udtalt, i alt væsentligt er det samme, som jeg nu kunde ønske at bemærke.

Der er dog en enkelt Ting, som han og de andre Medlemmer, der i Gaar havde Ordet, ikke berørte, og det kunde jeg have Lyst til at drage frem, saa meget mere som det netop er et Punkt, der falder mig i høj Grad for Brystet. Det findes i den omstridte § 12. Der staar der i Begyndelsen: „Er der i en Købstad ved denne Lovs Ikrafttræden indrettet et offentligt Slagtehus og indført Slagtetvang, kan den i § 2 ommeldte Anerkendelse ikke gives til noget efter det nævnte Tidspunkt oprettet privat Slakteri, der er beliggende paa den paagældende Købstads Grund eller i nogen til samme grænsende Kommune, medmindre Kommunalbestyrelsen i den Købstad, i hvilken det offentlige Slagtehus er beliggende, dertil giver sit Samtykke“. Altsaa, hvis der ved Lovens Ikrafttræden er indrettet et offentligt Slagtehus og indført Slagtetvang i en Købstad, kan der hverken i Købstadkommunen eller i en tilgrænsende Landkommune gives Tilladelse til Slagtning til Udførsel, med mindre Købstadkommunalbestyrelsen dertil giver sit Samtykke. Og det vil i Praksis sige det samme som, at intet Slakteri kan oprettes, i alt Fald intet større. At Kommunalbestyrelsen, som der her er Tale om, kan disponere over denne Kommunes Grund og forhindre, at der der oprettes et Slakteri, naar man mener, at det ikke vil være til Fordel for Kommunen, kan jeg til Nød forstaa. Jeg finder det ikke rigtigt, at Kommunalbestyrelsen saaledes kan forbyde en Ejer at disponere over sin Ejendom, saa meget mindre, som det i Virkeligheden ikke vil skade den almindelige Befolkning, selv om det muligvis vil

komme til at skade Kommunekassen og derved enkelte større Skatteydere. Den fattige Del af Beboerne vil det ikke skade, tværtimod det vil gavne dem, idet der derved kommer større Konkurrence. Endelig vil en saadan Ret kunne virke generende paa Landboerne, og som Landboer maa jeg ogsaa være imod Bestemmelsen. Jeg anerkender, at det fra Skatteydernes Standpunkt i Købstadkommunen kan forsvares og forstaas. Derimod — og her kommer jeg til det Punkt, jeg særlig vil omtale — kan jeg ikke forstaa, at Kommunalbestyrelsen samtidig skal have Ret til at forbyde andre at disponere over den Grund, som er beliggende ved Kommunen, altsaa Grunde i de Kommuner, som grænse op til Købstadkommunen. Jeg finder det ganske urimeligt, at man, som det nu er sket, bevarer dette Monopol for Købstæderne og yderligere foreslaar det udviklet. Man faar paa dette Punkt en Fornemmelse af, at Byerne i en temmelig høj Grad have været Kommissionens Kæledægger, som det gjaldt om særlig at sørge for, uanset om det derved kom til at gaa ud over Landboernes Interesse. Ved at vedtage saadanne Bestemmelser som dem, der her er Tale om, vil man simpelthen indføre et Løbælte for Købstæderne paa et helt nyt Omraade, og det er noget vi Lanborepræsentanter, særlig vi, som repræsenterer Kommunerne, der støde op til Købstæderne, ikke paa nogen Maade kunne gaa ind paa. Slutningen af Paragraffen finder jeg ogsaa uheldig, idet der her gives en Bestemmelse en tilbagevirkende Kraft. Jeg synes, det er meningsløst. Det blev i Gaar omtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds, hvor uheldig denne Bestemmelse vil virke for Randers Slagteris Vedkommende, som ligger uden for Kommunens Grund. Lad os tænke os, at der ved en anden Kommune, f. Eks. ved Aarhus, laa et lignende Slakteri uden for Byens Grund, saa vilde denne Slutningsbestemmelse føre til, at Slakteriet ved Aarhus ikke kunde indføre Slakteriprodukter i Aarhus uden at betale en Tribut til Kommunens Kasse, og Slakteriet ved Randers kan ikke indføre Slakteriprodukter til Randers uden en lignende Tribut. Men derimod vil der ikke være det mindste til Hinder for, at Slakteriet ved Aarhus kan indføre Slakteriprodukter til Randers og omvendt Slakteriet i Randers indføre Slakteriprodukter til Aarhus uden at betale noget. En Bestemmelse, som vil medføre saadanne Konsekvenser, er uheldig, og det forekommer mig ogsaa, at den højtærede Landbrugs-